

## POSTANOWIENIE

Dnia 29 kwietnia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

w sprawie **A.C.**,  
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 29 kwietnia 2026 r.,  
na posiedzeniu bez udziału stron,  
wniosku obrońcy  
o wyłączenie sędziego Sądu Najwyższego od udziału w sprawie wywołanej  
wnioskiem sygnalizacyjnym wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej  
oznaczonej sygn. akt III KO 68/25

postanowił:

**na podstawie art. 41 § 1 k.p.k. w zw. z art. 42 § 1 i 4 k.p.k.  
wyłączyć sędziego SN A.B. od udziału w sprawie o sygn. akt III  
KO 68/25 .**

## UZASADNIENIE

Do referatu sędziego SN A.B. wpłynęła sprawa III KO 68/25, po tym jak od jej rozpoznawania, postanowieniami Sądu Najwyższego z: 8 września 2025 r., 5 lutego 2026 r., 20 lutego 2026 r, 26 marca 2026 r. zostali wyłączeni sędziowie SN: pani A.D., pan M.M. i pan P.K., pani M.B., pan I.Z. i pan A.R., a postanowieniem SN z 29 stycznia 2026 r. Sąd Najwyższy wyłączył sędziego M.S. od rozpoznawania wniosku o wyłączenie sędzi M.B. od rozpoznawania przedmiotowej sprawy. Na obecnym etapie postępowania pełnomocnik wskazał, że pozostawienie sprawy w referacie pana A.B. będzie wiązało się z wystąpieniem bezwzględnej przyczyny

odwoławczej, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., albowiem ten sędzia nominowany do urzędu na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym w ustawie z 8 grudnia 2017 r. nie spełnia wymaganej instytucjonalnej bezstronności i jego udział w rozpoznaniu kasacji prowadzi do naruszenia standardu niezawisłości rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, art. 47 Karty Praw Podstawowych, art. 6 EKPCz oraz art. 19 ust. 1 TUE.

Wniosek okazał się zasadny.

Jest bezsporne, że pan A.B. zanim decyzją pierwszej Prezes Sądu Najwyższego z 1 października 2020 r. został przeniesiony do Izby Karnej, był powołany na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych na podstawie postanowienia Prezydenta RP z 10 października 2018 r. w wyniku rekomendacji wydanej przez Krajową Radę Sądownictwa w dniu 23 sierpnia 2018 r. w składzie określonym ustawą z 8 grudnia 2017 r. Wadliwość tej procedury omówiona została w uchwale składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/20 i w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22, wynika też z normatywnej treści art. 41 § 1 k.p.k., art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, art. 6 ust. 1 EKPC i art. 47 Karty Praw Podstawowych. Rolą powołanych przepisów jest zagwarantowanie stronie prawa do bezstronnego, niezależnego i niezawisłego sądu, a takim może być wyłącznie sąd ustanowiony ustawą. W omawianej sprawie złożenie przedmiotowego wniosku o wyłączenie wskazuje w sposób oczywisty, że strona dostrzegła wady w procedurze powołania na stanowisko sędziego SN A.B., które będą prowadzić do naruszenia standardu z art. 6 ust. 1 EKPC, gdyby zasiadał w składzie rozstrzygającym sprawę. Badanie zasadności wniosku należało poprzedzić dywagacją, że każdy polski sąd jest związany dokonaną przez ETPC wykładnią standardu z art. 6 ust. 1 EKPC (zob. post. SN: z 16 września 2021 r., I KZ 29/21; z 22 marca 2022 r., I KZP 13/21; z 15 września 2022 r., I KO 75/21), a to skutkuje przyjęciem, że rozstrzyganie w sprawie przez osobę powołaną do Sądu Najwyższego na stanowisko sędziego w wadliwej procedurze, wiąże się z istotnym i bardzo prawdopodobnym naruszeniem prawa strony do rozpoznania sprawy przez bezstronny i niezależny sąd ustanowiony ustawą w rozumieniu art. 6 ust. 1 EKPC, ale także standardu konstytucyjnego (art.

45 ust. 1 Konstytucji RP). Takie stanowisko miało miejsce w wyrokach EKPC przeciwko Polsce: z 22 lipca 2021 r., nr 43447/19 w sprawie Reczkowicz, z 8 listopada 2021 r., nr 49868/19 i nr 57511/19 w sprawie Dolińskiej-Ficek oraz Ozimka oraz z 3 lutego 2022 r., nr 1469/20 w sprawie Advance Pharma sp. z o.o. a punkt widzenia Sądu Najwyższego wyrażony w postanowieniu z 16 września 2022 r., III KK 339/22 głoszący, że wejście w życie przepisów art. 29 § 4 – 25 ustawy o Sądzie Najwyższym nie może prowadzić do obniżenia standardu dopuszczalności badania bezstronności (...) sędziowskiej oraz określenia skutków ich braku, wypracowanego w orzecznictwie TSUE i ETPCz” – ostatecznie dopełniło zasadności twierdzenia, że realizacja standardów wynikających z przepisów art. 41 § 1 k.p.k., art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, art. 6 ust. EKPC i art. 47 Karty Praw Podstawowych wymagało wyłączenia od rozpoznania sprawy III KO 68/25 pana A.B.

Z tych powodów, kierując się zagwarantowaniem stronie prawa do bezstronnego i niezależnego sądu zapewnionego ustawą (art. 6 ust. 1 EKPC), a także biorąc pod uwagę konieczność wyeliminowania niepożądanych skutków prawnych w postaci żądania wznowienia postępowania na podstawie art. 540 § 3 k.p.k. oraz w celu ochrony Skarbu Państwa przed odpowiedzialnością odszkodowawczą, orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.

Dlatego orzeczono jak wyżej.

[WB]

[a.ł]